

SENYALS DE VIDA

Ramon Barniol

Companys de L'EROL, de dins i de fora. Us agraeixo l'oportunitat de poder donar senyals de vida dins la revista dedicada a la Vida. Com a rector de Queralt hauria de parlar de la vida del Santuari. Avui no serà una crònica. Avui, cinc postals de Queralt, d'aquest Queralt que ens alegra la vida.

1- LA MUNTANYA

Amb crestes esquerpes i molsa suau. Amb pins que s'encelen i carrasques de

pam. Amb la gebre a l'obaga i sol al davant. Des de dalt, un balcó que no s'acaba. Més enllà, muntanyes immenses, neu i cel. I al bell mig, el tron de la Mare: el santuari de Queralt.

Les persones de sota Queralt (des de Montmajor i enllà, Avià, La Vallan, Berga, el Riu, Vilada i dels entorns del Llobregat) si no tenim un bressol comú, sí que en tenim la mateixa capçalera. La capçalera és la paret de la muntanya de Queralt que ens ha vist néixer. I pels de sobre, Queralt és la capçalera dels peus.

Tenim la muntanya, el puig o la serra del poble, la muntanya de la neu i de l'esport, la muntanya dels bolets... i la muntanya comú i de tothora: la nostra muntanya de Queralt.

2- LA COVA

Per als qui hem tingut la sort de jugar en coves (balmes, esplugues, grutes...), per als qui una cova ens ha emparat del mal temps d'un dia de pesca, cacera, de mirar bolets, de muntanya... les coves en són replecs maternals.

Amb una reverència familiar he contemplat les pintures de les famoses coves

prehistòriques. Però amb una protesta de germà impotent em miro els qui encara avui han de viure totes les hores dins una cova.

La història de la Mare de Déu comença a Natzaret. Ara bé, la història de la Mare de Déu de Queralt, amb el nom de Queralt, comença en una cova. En la pobresa de la Cova de Vilaformiu la Imatge hi va fer llarga vida.

Em sembla que quan el Berguedà construïa la nova Cova (en forma de corona, de palau fantasiós, d'aixopluc, de flama que puja al cel...), aixecava un monument a un passat familiar i aixecava el crit de treballar perquè les coses siguin el que han de ser. Mai, les cases dels pobres.

3- L'ESCUT

Molts i molts anys abans de Jesucrist veiem que els guerrers es protegeixen de les llances i projectils dels contraris amb

unes grans plaques. Són els primers escuts. De mica en mica, cada bàndol combatent lluita amb uns escuts ben iguals i vistosos. Així, de lluny, veuran quins són els seus i quins són els altres. - Per la mateixa raó naixien els colors de les camises dels equips esportius-. Arribarem als escuts i als emblemes pròpis de les famílies, nacionalitats, pobles...

L'escut de Queralt porta a un cantó l'escut de Berga: les mitges llunes d'una efímera dominació musulmana i les quatre barres catalanes de gairebé sempre. I a l'altre cantó, l'oreneta a ple vol sobre un cel obert.

Remarco: el passat, mitges llunes, or i sang; el present, sobretot, llibertat, cel blau.

4- L'ORENETA

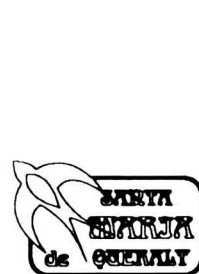
Les orenetes sempre han desvetllat les plomes dels poetes, les harmonies dels músics i els pinzells dels pintors. Per què aquests ocells tan discrets, vestits de blanc i negre, inspiren tantes persones? Segurament perquè a casa nostra els hiverns es fan tan llargs que s'espera amb deler el bon temps, i l'oreneta és l'ambaixadora de la primera.

I aquesta oreneta, ajocada a les mans de la Mare de Déu de Queralt, vol dir tantes coses, a més de l'arribada de la primavera. Suggereix: el desig d'una vida serena, el saber-se aixoplugar a bones mans, l'albir d'una eterna primavera.

5- LA MARE DE DÉU

Vam néixer i ens vam trobar en una casa, en un poble, en una església i allà dalt, el santuari de Queralt. Més tard, ens vam adonar que els altres nens també tenien pares i casa. Que existien altres pobles amb cases, pares, esglésies...

Que a més de Queralt, els santuaris es repeten i repeten. I vam preguntar als entesos: Per què tantes mares de déus? La resposta més clara la trobem a la vida de Jesús. Quan Maria s'adona que és mare de Jesús i de tots els homes no para, vol estar al costat de tots. I quan el seu cos ja no pot més, els fills d'arreu la fan néixer

a cada comarca, a cada poble, amb fesomia de mare de casa.

La Mare de Déu de Natzaret, com la Mare de Déu de Queralt com totes les mares, s'han deixat guarnir a gust dels seus fills. -No hi havíem pas disfrutat poc disfressant la mare de Ventafocs, de padrina o fada!- Així la nostra imatge, durant els anys, ha estrenat vestits i ornamentacions a gust de cada generació. Aquestes variants encara ens la fan més històrica i entranyable! Això sí, no ha perdut mai la gràcia original: sempre ens mira amorosa, sempre ens allarga la mà, sempre ens porta Jesús.

Espero escriure la postal de LA GENT QUE PUJA A QUERALT. He d'esperar uns quants dies per veure'n uns quants milers més. És el més sublim de Queralt.

Nota: Els dibuixos corresponen a una fase de l'elaboració dels pin's de Queralt que sortien per Nadal.

Ramon Barniol i Roca,
Mossèn de Queralt